

Единъ бѣлобродъ старецъ тръгналъ на пѣтъ. Вървѣлъ, вървѣлъ и, като се уморилъ, решилъ да поседне на сѣнка подъ голѣмия високъ джбъ, който се издигалъ край шосето. Като наближилъ джба, гледа единъ младъ момъкъ копае коренитъ му.

— Добъръ день, момко. Какво правишъ?

— Гледамъ си работата, — отвърналъ сърдитъ момъкътъ.

— Ще изсушишъ дървото, — казалъ старецътъ. — Нѣма да има кжде пѣтникъ да си почине. Не прави така!

— Много ме е еня, — възразилъ момъкътъ. — Имане търся.

— Имане ли? Напраздно си губишъ времето. Имането е въ нивата ти.

Момъкътъ не искалъ да слуша повече, а още по-здравое се заловилъ да рови подъ коренитъ на голѣмия джбъ. Старецътъ се ядосалъ и си заминалъ.

На следната година старецътъ пакъ тръгналъ на пѣтъ. Вървѣлъ, вървѣлъ, допило му се вода, и решилъ да се отбие при чучура, който клокочелъ въ близката горичка. Като наближилъ, гледа сжщиятъ момъкъ, но сега по-слабъ и окжсанъ, копае подъ чучура.

— Добъръ день, момко. Какво правишъ?

— Гледамъ си работата, — тросналъ пакъ момъкътъ.

— Ще пресушишъ водата. Нѣма да има кжде пѣтникъ да си накваси устата. Не прави така!

— Много ме е еня. Имане търся.

— Имането е въ нивата ти. Потърси го тамъ, — натъртилъ старецътъ и си заминалъ.

Две години момъкътъ търсилъ имане и нищо не намѣрилъ. Каквото било оставено отъ баща му — продалъ и изялъ. Нѣмалъ вече и какво да продава. Останали му само два вола и